Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 16 | 14. AUGUST 1922 | 1. AARGANG

Budskap fra missionernes søndagskoler.

Ved præsident *David O. Mc. Kay.*

Priset være Faderen til alle nationer for al den kjærlighet, som han har utvist mot sine barn, ved at gjengi sin elskede Søns evangelium i denne utdeling. Gud velsigne vort land og flag, hvori alle nationer har frihet til at samles og dyrke Gud i overenstemmelse med deres tro. Vi befinder os nu ved den herlige dags oprindelse da hvert knæ skal bøies og hver tunge bekjende at Jesus er Kristus.

Det er merkværdig at vi har her tilstede i aften en repræsentant av jødefolket, som har oversat «Mormons bok» og den «Kostelige Perle» i deres sprog. Da jeg saa ham tænkte jeg paa jødernes tilbakevenden til deres forjættede land, og det faktum at manges hjerter nu omvendes til Guds Søn. Saa sier en av deres ledere: «Vi jøder ærer og respekterer Jesus av Nazaret, paa samme maate som profetene som levet før ham». Ved hans martyrdød blev hans lærdomme stadfæstet, og blir fremdeles stadfæstet, og jeg tror at de praktiseres bedre av enkelte av jøderne hvorfra han nedstammet, end som tilfældet er med mange som kun i navn er blit hans efterfølgere, men ikke i aand og sandhet, ellers vilde ikke saadant hat og fordomme findes, som stedse utvises mot jøderne.

En anden tanke: Der er to mægtige verdensnationer, som ikke var repræsentert her i aften — kineserne og folket i Indien. Disse to nationer tæller otte hundrede millioner mennesker, som ikke anerkjender deres frelser

og forløser, og kun faa som tror paa Gud Fader, som deres skaber. O, mit hjerte rørtes med sympati, da jeg færdedes omkring blandt disse 800,000,000 mennesker, ved overbevisningen om at evangeliets frelsende budskap maatte bringes til alle disse, fra vores og deres himmelske Fader. Men mit hjerte rørtes endnu mere i overbevisningen om at Gud var med os, og dersom vi ikke hadde vist at han var vor Fader før vi paabegyndte denne specielle mission, vilde tilkjendegivelsen av hans magt og ledende haand, tvunget os til at anerkjende ham som saadan. Nu mine medarbeidere, dette er et vigtig budskap for eder og mig at utbringe til denne vantro verden, at Gud ikke alene er en fysisk magt, lignende elektricitet eller tyngdekraft, men at han i virkeligheten er en person, vor Fader og Gud.

Vi har lært her i aften, at der er 753 søndagsskoler i de forskjellige missioner. Jeg vet ikke bestemt hvad tid den første missionssøndagsskole var organisert, men vet dog sikkert at der var en i England saa langt tilbake i tiden som aaret 1843. Broder John Crook skrev et brev til søndagsskolens organ «Juvenile» den 15. august 1899 hvori han henfører til profeten Joseph og Hyrum Smiths martyrdød, sigende at da han var en gut, blev denne sørgelige tildragelse fortalt til søndagsskolen i 1844. Siden har skoler hvert organisert i næsten alle verdensdeler og for nærværende har vi over fem tusen ledere og lærere, som virker i de forskjellige missioner. Og her i aften ønsker jeg at nævne en anden gruppe av vor kirkes skoler, som ikke rapporteres fra nogen anden organisation. Det var saaledes vort privilegium at besøke 18 faste skoler i vores missioner, som ikke holdtes netop paa søndager, men hver dag i uken med undtagelse av lørdager, og ikke kostet en eneste cent hverken til regjeringen, kirken eller forældre.

Hvem utfører dette arbeide? Eders sønner og døtre, som er utsendt som missionærer.

Disse skoler er ikke ubetydelige, de utgjør et av de bedste arbeider som vores missionærer kan utføre paa øene i havet eller noget andet sted i verden. De tilbyder god skoleundervisning samt fremadskriden i alt som er godt.

Disse merkværdige institutioner, som vi vel passende kan kalde dem, høster meget god omtale saavel som anbefalinger fra ledende embedsmænd i flere nationer. Endog den fordomsfulde guvernør av Upola maatte tilstaa, at han hadde hørt meget gode rapporter om mormonskolerne; likeledes prinsen av Tonga, som paa den tid vi besøkte hans land var førsteminister, uttalte sig meget rosende om vore skoler.

I forbindelse med skolen i Saie har vi en plantage bestaaende av omtrent 11000 acres, likeledes ved flere skoler i Samoa er der kokosnøtplantager til store værdier.

Vi har en særdeles god landbruksskole i New-Zealand, som tildrar sig stor opmerksomhet, ikke alene fra Maorifolket, men fra Tonga, Samoa og Tahiti. Jeg ønsket at bringe en rapport om disse skoler i forbindelse med søndagsskolerne saa I kunde faa et litet begrep om hvad kirken i sit undervisningssystem gjør for at sprede kundskap og nyttig undervisning blandt nationerne.

La mig nu indtrodusere til eder nogen enkeltheter henhørende til disse missionssøndagskoler. Vi antar i almindelighet at det er vor pligt at bringe evangeliets budskap til menneskene, at belære dem om den Gud som vi tror paa samt om Jesus Kristus, hans Søn, og at evangeliet var gjengit ved profeten Joseph Smith. Ansvaret for utbringelsen av dette budskap hviler paa os. Israel, hør og giv agt, spred det glade budskap, mine medarbeidere bereder eder for denne gjerning. Utdan eders sønner og døtre som evangeliets studenter for denne gjerning. Gaa frem i Guds kraft og bær eders vindnesbyrd om disse sandheter.

Jeg ønsker nu at lede eders opmerksomhet hen til nogen faa av disse missionssøndagsskoler. Først vil jeg da ta eder over til Japan, og indtrodusere eder til en gruppe søndagsskolebarn i Tokio, den 25. december 1921. Jeg skulde ønske at I hadde hat leilighet til at møte dem som vi møtte der, og forsøkte at hilse paa dem ved haandtryk saaledes som vi gjorde, denne fremgangsmaate var ukjendt for dem, og de rødmede undselig naar jeg rakte dem haanden, og undret sig paa hvad jeg vilde gjøre. 85 barn, gutter

og piker, iført deres «kimonas» med deres sandaler ved indgangen, hadde mødt frem paa denne juledag for at delta i en mormonsøndagsskole og julefestprogram. 98 pct. av de som var tilstede var ikke medlemmer av kirken. Om aftenen var 180 personer tilstede, som sittende paa gulvet lyttet til et av de bedste juleprogrammer som jeg nogensinde har hørt.

La I mærke til den japanesiske broder her i aften som gjengav en av vore trosartikler, hvor eftertrykkelig han utførte dette, forestil eder da at 100 eller 150 japanere, gutter og piker, med den samme iver og interesse gav den, da kunde I tildels fatte aanden av denne søndagsskole.

Mens jeg var paa min reise besøkte jeg mange fremadskridende søndagsskoler, som i flere retninger var bedre end de fleste her i Zion, da i særdeleshet i retning av dekoration og anstændighet og i de almindelige øvelser. Jeg vil nu ta eder med til Saie, og der indtrodusere eder til formanden for søndagsskolen, broder Charles D. Broad, han har været bestyrer der i 9 aar, og i alle disse aar har han aldrig været forsent eller fraværende mere end en gang, og da laa hans lille søn død i hans hjem. Vi drar derpaa avsted til New-Zealand. Først ønsker jeg at I maa utmale i eders tanker et telt saa stort som et almindelig cirkustelt. Det er konferansens søndagsskole i Hiu Tan. Barnene har tat plads paa sine senger og tepper, men alle er saa stille, ingen rører sig, ikke et eneste barn gik ut av teltet mens skolen avholdtes.

Derpaa kommer vi til Samoa, og faar anledning til at overvære den første søndagsskolekonferanse, som hadde været avholdt der. Skolen skulde begynde kl. 7.50 morgen, og jeg overbeviste mig selv om at da klokken manglede 15 minutter paa otte var hvert barn paa sin plads, og jeg saa ikke et eneste barn komme ind efter den bestemte tid for skolens avholdelse. Elevene var placert i smuk orden ifølge deres alder, og det var i sandhet et inspirende skue at se dem og lytte til deres udmerkede program.

Vi fandt likeledes gode søndagsskoler i Berisbane, Sydney, Melbourne, Hobart og Adelaide. Vi besøkte alle disse byer, og fandt at et udmerket arbeide blev utført, og

videre var rapportene meget gode fra de andre byer hvor skoler var organisert. Jeg vil i særdeleshet kalde eders opmerksomhet til søndagsskolen som blev avholdt i Adelaide uken før vi var der. Rapporten var da som følger: Den teologiske klasse 100 pct. punktlig, 100 pct. beredt i sine emner. Likeledes var barneklasserne alle rapportert med 100 pct. Det er dog ret at bemerke, at der ikke var mere end ca. 60 pct. av skolens medlemmer tilstede, men for de som var tilstede var det en udmerket rekord.

Nu er spørsmaalet, hvad lærer vi fra disse rapporter? Fra Japan opmuntres vi i særdelseshet til at virke for den nødvendige opgave, at rekruttere medlemmer, der var jo 98 pct. av søndagsskolen ikke medlemmer av kirken. Disse missionspræsidenter som har sæte foran mig her kan gi rapporter angaaende skolerne i deres missionsmarker, at de i mange tilfælder bestaar av barn som ikke tilhører vor kirke. Efterfølg deres eksempel, bliv ikke træt av at søke efter nye medlemmer. Bring budskapet ut til de unge mænd og kvinder her i eders hjem, for mange kan som sangeren sier: «Ute i ørkenen de vandrer, sultne, saarfotede alene». Lærere, I er missionærer, gaa ut og opsøk dem og bring dem ind. Har I set «Tilbakekomsten» av Peter Grimm? Har I læst denne bok? Dersom I ikke har læst den, vil jeg anbefale at I læser den. Stands da isærdeleshet ved den smukke beretning som Peter gir om den lille ulykkelige gut. Peter sier at mange barn er født til at være en verdens soldat, men er handikappet i kampen fra vuggen til graven. Opsøk disse smaa uheldige soldater, slaa armene omkring dem og bring dem ind i søndagskolen. De vil sikkerligen velsigne dig for det i fremtiden, og Gud vil alle tider velsigne alle for en saadan handling, ti de er alle Hans barn, og 40 pct. av eders sønner her hjemme behøver en saadan inbydelse samt veiledning.

Fra besøket i Saie lærer vi fornemmelig om paalidelighet. Broder Broad, som formand og lærer, hadde avgit løfte om at møte frem til sødagsskolen, og i fulde 9 aar hadde han holdt sit løfte. Man kunde stole paa ham.

Der har i løpet av denne konferanse været flere av

brødrene som har citert dele av Dr. Carver's udmerkede tale som han gav i Utahs universitet for kort tid siden, hvori han særdeles fremhæver vigtigheten av paalidelighet i forbindelse med kyskhet, ærlighet og ædruelighet. Jeg nævner kun dette, men opmuntrer alle til at læse hans tale. Det er meget ønskelig at alle medlemmer av bestyrelsene samt lærere bestemmer sig til at være paalidelig i sine kalds pligters utførelse. La barnene faa anledning til at lære alt som er godt og gavnlig for dem, ikke alene ved hvad I sier, men ogsaa i eders eksempler. Dersom I faar barnenes tillid og kjærlighet, vil de ogsaa villig følge eders raad, og derved bli gode borgere i samfundet og likeledes nyttige og paalidelige medlemmer i Guds rike.

Leksen som vi lærer fra New-Zeeland er at kunne kontrollere os selv. Hvad kan være behageligere og skjønnere i en skole eller offentlig forsamling, end at se barnene kontrollere sig selv, avholde sig fra at viske, fra at bytte pladser, gaa efter vand, eller gaa ut før skolen er slut. La os indprente disse ting i barnenes tanker baade i ord og eksempel. Dette er en udmerket lekse.

Ved Samoas eksempel lærer vi vigtigheten av at være villig til at utføre hvadsomhelst der blir forlangt av os. Naar bestyrelsesmedlemmer og lærere vilde komme til deres møter, og gutter og piker beredvillig lære sine lekser samt utføre alt som forlanges av dem, vilde søndagsskolene bli en storartet institution og magt til forfremmelsen av alt som er godt. De er meget gode og utretter meget godt nu, men det er kun 60 pct. av hvad de vilde bli, om alle vilde vise fuldstændig villighet.

Adelaide, som den 14. august 1921 hadde 100 pct. gir til kirken et eksempel paa hvad den rette forberedelse kan utføre. Lærere, dette er en gammel historie, men den er alle tider ny. I kan ikke interessere barnene uten at ha noget for dem. Det er nødvendig at klæde eders tanker, eders deklamationer og metoder i en dragt som er tiltrækkende og fornøielig for dem. I kan gjøre det. Det er ikke haardt, dersom I blot vil tænke, studere og bede.

Nu er der kun to missioner tilbake, som jeg har opnævnt — Tonga og Tahiti. Der er antagelig kun faa som

vet hvor Toganmissionen er. Det er en av de smukkeste grupper av øer som findes, og har et udmerket klima. Folket der er meget varmhjertede, som ogsaa er tilfældet med de andre polynesiske folkeslag, dog er der nogen forskjel blandt dem med hensyn til utdannelse og civilation. Her findes en dronning som regjerer over 25000 mennesker under engelsk bestyrelse. Folket er i almindelighet advaret imot vor lære, av den grund at den engelske minister fandt at de forskjellige religiøse samfund blev saa faa og gik tilbake. Der var en mormon, som efter en slægtnings død, fik ret til et sæte i regjeringen, men de øvrige medlemmer syntes det var upassende at en mormon skulde indsættes i denne stilling. En av hans venner sa: «Jeg kan nok faa ham til at gaa ut fra Mormonkirken», og i denne tanke gik han til sin ven og sa: «Dersom du vil forsage mormonismen, saa vil dronningen gi dig en fremragende plads blandt sine ministre og en stemme i regjeringen». Han var fuldt ut berettiget dertil, og vilde saa faa fuld kontrol over sin del av øene, som han da kunde utdele blandt de indfødte, ikke som eiendom, men ved at betale en dollar om aaret i leie pr. acre. «Men du maa ubetinget gaa ut fra Mormonkirken», sa vennen meget alvorlig. «Kan du se denne ø?» spurte den indfødte mormon, pekende mot Vavan, og derpaa til de forskjellige øer som de kunde se, og sa med eftertryk: «Dersom du kunde gi mig alle disse øer som en evig eiendom, vilde det ikke for et øieblik være nogen prøve for mig til at forsage det vidnesbyrd som jeg har om Jesu Kristu evangelium. Du kan gaa og gi dette som mit bestemte svar».

Det samme budskap kommer fra Tahitian, under fransk regjering. Jeg blev der bekjendt med en indfødt tahitian som var kaptein paa en skonnert, som førte posten over fra Papeete paa øen Tahiti over til Papeete Son Arkipelagoøene. Den franske guvernør med stab besøkte en dag den nævnte skonnert i egenskap av en inspektionsreise. Mange forberedelser var gjort i denne anledning, skibet var flagsmykket og pyntet, champagne og andre vine bragtes frem av mandskapet for at underholde de høie gjester. En av selskapet saa at kaptein Vaiv ikke for-

synte sig med hverken vin eller cigaretter, og tilsidst rettet han spørsmaalet til kapteinen: «Hvad skal de ha?» «Lemonade», var hans bestemte svar. De høie herrer syntes nok dette svar var litt latterlig og aldeles ualmindelig.

Overvei dette forhold for et øieblik — kapteinen paa et skib under fransk regjering, hvor vin i almindelighet brukes likesaa frit som vi bruker vand. Det var jo ogsaa en almindelig fremgangsmaate for kapteinen til at drikke sine gjesters skaal, som han ogsaa gjorde ved at drikke sin lemonade, og bød guvernøren og hans stab velkommen, men bad samtidig om undskyldning forat han ikke kunde delta i nydelsen av berusende drikke. Jeg er medlem av Mormonkirken, erklærte han frygtesløst. «Hver søndag lærer jeg barnene i vor gren at holde visdomsordet. Det er derfor aldeles upassende for mig at delta i nydelsen av berusende drikke, og paa førstkommende søndag møte min søndagsskoleklasse og lære dem at avholde sig derfra.

Han visste ikke hvad følgene vilde bli da han uttalte sig paa denne maate, muligens vilde han bli avskediget. Men guvernøren var en forstandig mand, og han reiste sig og sa: «Jeg gratulerer eierne av dette skib fordi dets fører er en avholdsmand og likeledes saa frygtesløs at han kan fremholde sin overbevisning og tro». Dette fandt sted i februar 1921 og vi var der i april, men han var fremdeles kaptein paa det samme skib, og jeg haaber at han vil fortsætte til han tar avsked, og om mulig kunne bli kaptein paa et skib tilhørende vor kirke, for i sandhet behøver vi et der. Vi behøver saadanne mænd som kaptein Vaiv som søndagsskolelærere, mænd og kvinder som har mot, styrke og karakter til at staa trofaste i deres overbevisning.

Jeg vil si at det er en skam for en lærer her i Zion, om der skulde findes nogen, som har mindre mot end disse omtalte mørkhudede sønner av sydhavet. Ja, deres hud er ikke saa hvit som eders, men jeg kan si med sandhet at deres hjerter er hvite og deres sjæl er ren.

Nu til slutning, mine medarbeidere, la mig opmuntre eder til at hellige eders liv for verdens frelse. Lær dem

at Gud er deres Fader og at alle kan komme til Ham og faa bistand til enhver tid. Gud gi at alle søndagsskoler i Zion, saavelsom ute i verden maa faa lærere som i alle henseender er sande oprigtige Sidste Dages Hellige, alle tider færdige og paalidelige, rene i eders vandel, gudfrygtige mænd og kvinder, sande Jesu Kristi efterfølgere, han som sa: «La de smaa barn komme til mig og forhindre dem ikke, ti saadanne hører Guds rike til.» Amen.

Oversat av *Aug. S. S.*

Kristiania grens pionerfest.

Under ungdomsforeningenes bestyrelse feiredes Pionerdagen i Kristiania den 24. juli med fest for de gamle.

Festen tok sin begyndelse kl. 7 aften med sang av koret, og bøn av Erling Larsen, hvorefter et meget interessant program blev utført, bestaaende av musik, deklamationer, taler og oplæsninger. Der var tre bord smukt dekorert med blomster og flag ved hvilke 150 personer hadde plads. Og 56 av disse var ungdomsbestyrelsens specielle gjester, og blev beværtet med chokolade, fine smørbrød og jordbær med fløte. Der hersket en udmerket stemning, og alle tilbragte en meget hyggelig aften tilsammen.

Under festen blev følgende prolog oplæst av forfatteren:

PROLOG

for Pionerdagen den 24. juli 1922
av Aug. S. Schow.

Nu vi samlet er her saa mange tilsammen,
Og sindet er stemt for fryd og for gammen,
Ja glad man altid bør være ved fester,
Særskilt nu som ungdomsbestyrelsens gjester.
Dog ligger til grund for det hele en sak,
Som endtes femogsytti aar siden idag.

Det gjælder de brave trofaste mormoner,
Som forfulgte søkte til frihetens soner,

De utdrevne blev fra hjem og fra marker
Baade kvinder og barn samt gamle patriarker.
Profeten blev myrdet med koldeste blod,
Samt Hyrum og andre som ved hans side stod.

Satan han fraadet og følte sig sterk,
Og søkte at nedstyrte mesterens verk,
Han tænkte naar lederne utryddet vare
For mormonernes fremgang ei længer var fare,
Men profeten Brigham den utvalgte mand,
Lik Moses blev fyldt med en leders forstand.

I hast maatte alting for reisen bli færdig,
Ti fienden var vred og grumme ihærdig,
De svor paa at dræpe hver mand og hver kvinde,
Av mormonkirken som de kunde finde,
Derfor vort folk var tvungen paa færden,
Og drog som pilegrimer til ukjendte verden.

Men troen og haabet samt mot gav dem styrke
Og maalet var Gud deres Fader at dyrke,
Langt frem paa høsten mot vinterens kulde,
Med okser, hester og vogner saa fulde,
De maate avsted og reisen begyndte,
Og budskap om seier fienden forkyndte.

Vort folk for vinteren i Jova stanset,
Hvor mot kulde og sne de sig søkte forskanset
Blandt Indianerne der de fandt mange venner,
Som sympatiens regler og love erkjender,
De hadde jo ogsaa været drevet og jaget
Paa mange slags maater forfulgte og plaget.

Det land som engang var deres arv og eie,
Var tat fra dem med hi og med heie,
De var kun tildelt nogen smaa reservationer
Og derfor var stilt som de stakkels mormoner,
I attenhundrede og syvogfirti i april maaned.
Det modige folk som var baade forfulgt og forhaaned.

Forsatte sin reise over ørkenens utstrakte sletter
Og møisommelig var i sandhet baade dager og nætter.
La tanken kun følge dem fremover færden,
En lignende historie ei findes i verden.
Jo over tre maaneder paa reisen gik med,
Før de naadde frem til Herrens bestemte sted.

Da sa profeten Brigham med sin stav i haand:
«Her er stedet» utpeget til mig ved den høiestes aand.
Her skal bygges et prægtig Guds tempel,
Og hertil satte Guds folk sit villige stempel.
Vi ærer med glæde pionerernes minde,
Og aldrig vil historien om disse forsvinde.

De led meget, men la en grundvold saa sterk,
Hvorpaa nu opbygges frelsningens verk,
Det er en sand inspiration naar vi hører,
William Claytons sang som alles hjerter rører.
Han skrev den paa denne viunderlige reise,
Og hjalp derved meget til motivet at heise,
Naar ordene «Come come ye soints« over ørkenen lød
Den trætte og syke forglemte sin nød.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Eftersom Paine anfører Det Nye Testamente for at latterliggjøre det, kan intet menneske negte, at en saadan bok eksisterte paa den tid da han skrev, og bemerkningene som Celsus gjorde, er likeledes sikre beviser paa, at de skrifter han henviste til blev betragtet som autoriteter paa den tid da han skrev. Allikevel har Celsus aldrig i sine bøker kastet tvil paa skriftenes autoritet, aldrig har han tvilet om evangeliene som historiske bøker eller benegtet de mirakler der heri er omtalt. Det kan ogsaa tilføies at den student, der undersøker Celsus verker, vil ophøre med at beundre vor moderne skeptisismes erklærede

visdom. De indvendinger som Hume, Voltaire, Hobles og Paine har gjort, er Celsus argumenter omforandret i en moderne stil.

Ved at gaa endnu et andet hundrede aar tilbake kommer vi til den tidsalder, da den berygtede apostat Marcion levet. Flere av apostlene var i live da Marcion blev født, og hans arbeider regnes at være fremkomne tyve aar efter at de sidste apostoliske skrifter blev skrevne. Efter at være blit utelukket av kirken var han meget forbitret og sa det værste han kunde i mot kirken. Han reiste hele veien fra Linope ved det Sorte Hav til Rom igjennem Galatien, Bythynien, Lille Asien, Grækenland og Italien, netop de land hvor apostlene prædiket og hvor menighetene som de skrev til var oprettet. Han bestræbte sig for at fravriste skriftene deres rette forstaaelse, men forsøkte ingensteds at negte deres gyldighet. (Se Lardner Vol. IX page 358.)

I disse verker av Celsus og Marcion har vi de største og mest utvilsomme beviser for, at netop motstanderne antok disse bøker for at eksistere og for at være universalt antal som sandhet av de tidligere kristne, allerede tyve aar efter den tid da de var skrevne, og av kirkene som de var bestemt for. Boktrykkerkunsten var dengang ikke bekjendt, og alle vigtige lærdommer blev skrevet paa pergament, saa bøker paa den tid hadde et temmelig kollosalt utseende. Paa grund herav var det sandsynligvis, at Mathæus, Markus, Lukas og Johannes evangelier almindeligvis var sammenføiet i et bind, kaldt «Evangeliet». Apostlenes gjerninger, epistlene til menighetene i Thessalonika, Galatia, Korinth, Ephesus, Philippi, Collosse, Peters første brev og Johannes første epistel sammen med brevene til Philemon, Timotheus og Titus utgjorde et andet bind, kaldt «Apostlene». De øvrige bøker av Det Nye Testamente, de som blev skrevet sidst dannet i reglen et tredje bind, og var kjendte under navnet «Apostoliske skrifter». Dette arrangement skadet ikke meningen, men begunstiget den snarere ved at vise forholdet mellem de forskjellige bøkers aarstal, indbefattet Det Nye Testamente.

Det er tydelig, at evangeliene ikke var kopiert fra hin-

anden; der er nemlig ofte berettet forskjellige begivenheter, og naar de meddeler samme hændelse gir hver sin beretning av det han har bevaret, og som dypest har paavirket ham. Denne overensstemmelse mellem gjensidige, av hinanden uavhængige personer er endnu mere merkelig eftersom deres opdragelse, profession og rang var forskjellig, og de var født i forskjellige land og skrev fra forskjellige steder i Italien, Grækenland, Palæstina og Assyrien uten nogen forbindelse med hinanden. Mathæus var en tolder i provinsen Galilæa, Markus en hebraisk borger i Jerusalem, Lukas en græsk læge fra Antiochia, Jakob og Johannes eiet en fiskebaat og seilet paa Tiberias sjø, Judas forlot sit hjem og sin forretning i Galilæa og blev ordinært til at prædike evangeliet. Paulus som hadde nydt en god undervisning, la sine pergamenter og popularitet til side, og med en ubøielig uavhængighetsfølelse i sit bryst og sit seilmakerverktøi i lommen dikterte han brever og skar klyverseil og solseil i teltmakerverkstedet «Aguila», Paulus & Co. i Korinth. Flere av Paulus' brever var skrevne i et av Roms fængsler; Peters sidste brev var datert Babylon. Mathæus evangelium blev forfattet i Jerusalem, og Johannes evangelium og epistler blev skrevet i Ephesus. Overensstemmelsen i beretningen av den samme historie fra otte saadanne vidner, der hadde forskjellig beskjæftigelse og var adspredte over hele verden, er et fyldestgjørende bevis for dens sandhet.

Den maate hvorpaa apostlene offentgjorde deres vidnesbyrd for verden, bærer utelukkende merke av sandhet.

Sterke i bevisstheten om at ha ret vovet de endog paa gatene i den by, hvor han var korsfæstet, og til de mennesker som slog ham ihjel, at hævde, at Jesus var opstaadt fra de døde. «Vore fædres Gud opreiste Jesus, hvilken I hængte paa et træ og ihjelslog. Denne har Gud ophøiet til en fyrste og frelser ved sin høire haand, at gi Israel omvendelse og syndernes forladelse. Og vi er hans vidner til disse ting, som og den Helligaand, hvilken Gud har git dem, som han lyde». (Ap. gj. 5,30). Hadde Paulus hvert vidende om, at det han berettet var usandhet vilde han da ha fordristet sig til at appelere til dommeren, som

hadde hans liv i sin haand, og som kjendte vigtigheten av disse fakta? «Ti kongen er vidende om dette, og til ham taler jeg frimodig efter det jeg er viss paa, at slet intet av dette er skjult for ham; ti dette er ikke sked i en vraa». (Ap. gj. 26, 26).

Deres prædikens dristighet var kun liten i sammenligning med deres plans dristighet, der hverken var mere eller mindre end at omvende hele verden. Hedningene hadde aldrig drømt om noget saadant, og jødene var saa forbitret paa dette forehavende, at de da Paulus hentydet til det ropte: «Bort fra jorden med en saadan! Ti det sømmer sig ikke at han skal leve». (Ap. gj. 22, 22).

Det er merkverdig, at mens apostlene sjelden hentydet til deres mirakuløse gjerninger og kræfter (fjorten av epistlene indeholder ikke nogen hentydning til apostoliske mirakler), men dvæler ved emnet om et hellig liv, tar de aldrig i betænkning at bruke denne kraft fra den Helligaand, naarde stod ovenfor troldkarlen Simon eller en splidagtig menighet i Korinth eller overfor en forfølgelse av det ypperstеprestelige synedrium.

Læs historien i det tredje og fjerde kapitel av Apostlenes gjerninger om den mirakuløse helbredelse av den lamme fattige tigger, som sat ved templets dør. Hvem har nogensinde hørt en bedrager, staaende overfor dommertribunen, føre sin sak paa følgende maate: «Efter de vi i dag forhøres angaaende den velgjerning mot det skrøpelige menneske, ved hvem han har erholdt frelse, da skal det være eder alle og det israelitiske folk vitterlig, at ved Jesu Kristi Nazaræi navn, hvilken I har korsfæstet, hvilken Gud har opreist fra de døde, ved dette staar denne helbredet her for eders øine».

En saadan appellation var uigjennemmendrivelig. «Men da de saa det menneske, som var helbredet, staa hos dem, hadde de intet at si derimot». Nei, de var nødsaget til at erkjende det. «Ti et vitterlig tegn er sked ved dem, som er aabenbaret for alle dem som bor i Jerusalem, og vi kan det ikke negte».

Det er en av de moderne opdigtelses, at benegte evangeliets mirakler. Skribenter, prester, fyrster og filosofer i

det første aarhundrede hadde den bedste leilighet til at gjøre sig bekjendt med usandheten av disse gaver, men de var ute av stand til at gjøre det. Hvorfor annammet da ikke alle mennesker kristendommen?, kunde der spørres. Fordi mirakler kan ikke omvende et menneske imot hans vilje. Religionen av evangeliet er ikke kun at tro paa miraklene, men at elske Kristus og leve i overensstemmelse med hans befalinger.

Apostlenes arbeide og lidelse er i sig selv sterke beviser for kjendsgjerningene av evangeliets historie. At prædike en anden konge, en Jesus, til romerne, var det samme som at nedkalde keiserens straf over dem. Ingen ting kunde være mere urimelig i de græske filosofers øine, end at tale om legemets opstandelse. Aldrig kunde en plan være mere sikker paa at opvække det hedenske prestedømmes raseri, end naar den gik ut paa at fordømme *det*, hvorved de erhvervede deres rigdommer. Den mest nedværdigende forbryder, som omkommer paa skaffottet er ikke mere foragtelig i vore øine, end den korsfæstede forløser var for det jødiske og romerske folk.

Hvad kunde da bevirke, at nogen mennesker med deres sansers fulde bruk kunde motstaa strømmen av en saadan motsigelse, hvis det var fabrikerte usandheter, som var beregnet paa at vinde popularitet og magt? Den religion, som de forkyndte, kunde ikke tilfredsstille sanselige mennesker, ti netop vantroende indrømmet, at de prædiket ren moralitet. Ingen forutberegning var gjort for at tjene penger ved deres prædiken. En av de første ting de gjorde, var at bevæge kirken til at utvælge fattigforstandere som kunde bestyre pengesakene og gi apostlene bilighet til at bli varagtige i bøn og i ordets tjeneste. (Ap. gj. 6. 2—5). 25 aar efter kunde de forkynde til verden, at «indtil denne time lider vi baade hunger og tørst og er nøkne og faar mundslag og har intet visst sted og arbeider møisommelig med vore hænder. Overskjældte velsigner vi, forfulgte taaler vi, bespottede formaner vi, vi er blit som utskud i verden, alles skovisk indtil nu.» (1. Kor. 4, 11—13).

Det Nye Testamente indledes med fortællingen om

Frelserens fødsel i en stald, med en krybbe som hans vugge, og et av dets sidste billeder er det, som fremstiller hans hæderværdige apostel lænket i et fængsel, bedende sin ven bringe sig den gamle reisekjortel, som han lot bli i Troas, og gjøre sig flid med at komme før vinteren. (2. Tim. 4. kap). (Forts.)

Søndagstanker.

Hver søndag en gjerne imøteser.
Smaa og store, saa skifter de klær.
Den gamle klædning hænges bort;
Og væk med alt, som synes sort.

Ti hviledagen den bringer fred,
En mer end almindelig hygge dermed.
Og Gud Vor Fader, han æres skal.
Han gir os tid i alle kald.

Den dagen, bærer paa skjulte kræfter.
Hans alvishet kan ei ledes efter.
Seks dage arbeide og gjøre dit virke.
En dag for Herren, og i hans kirke.

Jo *mere* du ellers vier dig Ham.
Des *bedre* for din kommende stand.
Og mere vil du selv betrygges
Av Ham og dem, som kirken bygges.

Stavanger den 20. juli 1922.

Sanna Olsen.

INDHOLD:

Rap. over søndagsskolene	241	Filosofi og evangeliet	251
Kr.a gr. Pionerfest	249	Poesi	256

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.